

Władysław Żywicki

Podjęmowanie i zaskarżanie uchwał zebrania zespołu adwokackiego

Palestra 4/3(27), 5-15

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WŁADYSŁAW ŻYWICKI
adwokat

Podjęmowanie i zaskarżanie uchwał zebrania zespołu adwokackiego

Sposób podjęmowania i zaskarżania uchwał zebrania zespołu uregulowany jest rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 31.III. 1958 r. w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. Nr 22, poz. 95), niżej dla skrót u zwane „rozporządzeniem”. Ponieważ przepisy te są dosyć laconiczne, a miejscami niejasne, wydaje się rzeczą celową omówienie zagadnienia ze szczególnym uwzględnieniem powstających w praktyce wątpliwości.

I. Podjęmowanie uchwał

1. Zwoływanie zebrań zespołu. Paragraf 13 rozporządzenia stwierdza, że zebrania zespołu zwołuje kierownik zespołu bądź z własnej inicjatywy (w miarę potrzeby), bądź na żądanie 1/3 członków zespołu, bądź wreszcie na żądanie dziekana rady adwokackiej. O terminie i porządku obrad należy zawiadomić wszystkich członków zespołu oraz radę adwokacką. Udział w zebraniu zespołu jest dla członków zespołu obowiązkowy.

W związku z tym przepisem nasuwają się następujące uwagi.

Rozporządzenie nie przewiduje żadnej ustalonej częstotliwości odbywania zebrań zespołu, stwierdzając, że są one zwoływane w miarę potrzeby. Jeśliby jednak nie było nawet specjalnych spraw wymagających powzięcia uchwały przez zebranie zespołu, to już sama choćby potrzeba kontroli działalności kierownika zespołu i wysłuchania jego sprawozdań wymagałaby odbywania zebrania zespołu co najmniej raz na kwartał. Sądzić należy, że zwoływanie zebrania zespołu rzadziej

niż raz na 3 miesiące byłoby nieprawidłowe, przy czym fakt ten mógłby być wytłumaczony tylko szczególnie uzasadnionymi przyczynami.

Gdy z żądaniem, by zwołać zebranie zespołu, wystąpi 1/3 część członków zespołu lub dziekan rady adwokackiej, wówczas kierownik zespołu powinien niezwłocznie wyznaczyć termin zebrania.

Sposób zawiadamiania członków zespołu o terminie zebrania i porządku obrad pozostawiony jest uznaniu kierownika zespołu (następuje to w drodze pisma, zawiadomienia ustnego lub telefonicznego). Jednakże kierownik zespołu powinien tak zorganizować zawiadomienie członków, aby mieć dowody stwierdzające prawidłowe zwołanie zebrania. W razie bowiem nieprzybycia na zebranie części członków zespołu i zgłoszenia przez nich zastrzeżeń, że nie byli zawiadomieni o terminie zebrania, może powstać wątpliwość co do prawidłowości zwołania zebrania, a tym samym co do ważności powziętych na tym zebraniu uchwał. Wówczas nieodzowne będą dowody stwierdzające dokonanie prawidłowych zawiadomień.

Termin zebrania zespołu powinien być tak wyznaczony, aby z jednej strony umożliwić zawiadomienie o tym zebraniu wszystkich członków zespołu, a z drugiej — aby dać im możliwość przybycia na to zebranie (np. należałoby uznać za niewłaściwe zwoływanie zebrania zespołu w godzinach rannych dnia powszedniego, gdyż w tym czasie większość członków zespołu uczestniczy z reguły w rozprawach sądowych).

Udział w zebraniu jest dla członków zespołu obowiązkowy. Dlatego też członek zespołu powinien możliwie zawczasu uprzedzić kierownika zespołu o niemożliwości przybycia na zebranie i usprawiedliwić swoją nieobecność (np. choroba, urlop, wyjazd służbowy itp.). W razie nie usprawiedliwionej i powtarzającej się nieobecności członka zespołu na kilku zebraniach kierownik zespołu może zgłosić wniosek o pociągnięcie tego członka do odpowiedzialności dyscyplinarnej (§ 14 ust. 3 lit. f rozporządzenia).

Aplikanci biorą udział w zebraniach zespołu bez prawa głosowania (§ 26 rozp.). Ich obecność jest również obowiązkowa. W razie nie usprawiedliwionej nieobecności aplikanta kierownik zespołu może udzielić mu ostrzeżenia (art. 82 u. o u.a.).

2. **Quorum**, zwykła i kwalifikowana większość. Paragraf 10 rozporządzenia stwierdza, że do ważności uchwał zebrania zespołu wymagana jest obecność co najmniej 2/3 ogólnej liczby członków zespołu. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów, jednakże do podjęcia niektórych uchwał potrzebna jest większość kwalifikowa-

na 2/3 głosów obecnych na zebraniu członków zespołu. Takimi szczególnymi uchwałami są:

- a) odwołanie kierownika oraz jego zastępcy,
- b) przyjęcie nowego członka zespołu,
- c) przyjęcie preliminarza budżetowego,
- d) decyzja co do zmiany siedziby i lokalu zespołu,
- e) decyzja co do rozwiązania zespołu.

Z powyższych postanowień rozporządzenia wynika, że przepisy dotyczące quorum na zebraniach zespołu są dość liberalne. Do powzięcia uchwał w najważniejszych dla zespołu sprawach (jak np. w sprawie rozwiązania zespołu) wystarczy 2/3 dwóch trzecich, czyli 4/9. A więc najważniejsze uchwały, wiążące wszystkich członków zespołu, mogą być podejmowane mniejszością głosów ogólnej liczby członków zespołu.

Ze względu na powyższy stan rzeczy interpretacja przepisów o quorum powinna być ścisła i należy przyjąć, że przy obliczaniu 2/3 ogólnej liczby członków zespołu (§ 10 ust. 1) lub 2/3 obecnych na zebraniu członków zespołu (§ 10 ust. 2 rozp.) cyfry ułamkowe zaokrągla się wwyż do pełnej jednostki.

Przykład. Zespół składa się z 20 członków. Quorum potrzebne do powzięcia uchwał wynosi 2/3 tej liczby, czyli 13,3 osób, co po zaokrągleniu wwyż daje 14 osób. Jeśli zebranie zespołu, ważne odbyte z udziałem 14 osób, chce powziąć uchwałę większością 2/3 głosów osób obecnych, to cyfrę ułamkową 9,3 osoby zaokrągla się wwyż do 10 osób (por. artykuł W. Żywickiego: Nowelizacja przepisów o zespołach adwokackich, opublikowany w „Palestrze” nr 12/1958, str. 12—13).

Szczególnie ważnym i trudnym do rozwiązania zagadnieniem jest zagadnienie, jak interpretować przepis o podejmowaniu uchwał „zwykłą większością głosów”. Chodzi mianowicie o to, czy przez zwykłą większość należy rozumieć 1/2 głosów obecnych na zebraniu plus 1 głos, czy też zwykłą większość głosów uzyskuje wniosek, za którym padło stosunkowo najwięcej głosów.

Sprawa jest o tyle istotna, że tak ważne uchwały, jak wybór kierownika zespołu i jego zastępcy, zatwierdzanie sprawozdań kierownika zespołu i rozstrzyganie odwołań członków zespołu od zarządzeń kierownika zespołu, podejmowane są „zwykłą większością głosów”.

Pojęcie „zwykłej większości” jest przeciwstawne pojęciu „bezwzględnej większości głosów”. Na przykład art. 236 i 407 kodeksu handlowego, regulując sposób podejmowania uchwał przez walne zebrania spół-

łek z ograniczoną odpowiedzialnością i spółek akcyjnych, mówią właśnie o „bezwzględnej większości głosów oddanych”.

Taką większością bezwzględną jest większość co najmniej jednego głosu ponad połowę głosów oddanych, przy czym osoby wstrzymujące się od głosu nie są brane pod uwagę (por. Komentarz do kodeksu handlowego, opracowany przez Dziurzyńskiego, Fenichela i Honzatkę, wyd. 1936 r., str. 388—389 oraz Akty i umowy Szabłowskiego i Szera, wyd. 1939 r., str. 108).

W odróżnieniu od kodeksu handlowego prawo spółdzielcze przewiduje, że uchwały na walnym zgromadzeniu spółdzielni zapadają „zwykłą większością głosów”, jeżeli ustawa lub statut nie stanowi inaczej (art. 51 ust. 3 ustawy o spółdzielniach). Komentując ten przepis prof. Bierzanek (Zarys prawa spółdzielczego, wyd. 1946 r., str. 96) wyjaśnia, iż „różnica pomiędzy jednym a drugim rodzajem większości polega na tym, że w przypadku rozbitcia głosów na trzy lub więcej grup uważa się, iż przechodzi wniosek, który skupił największą liczbę głosów (zwyčajna większość), bądź też do przejścia wniosku wymaga się nadto, aby liczba głosów oddanych za wnioskiem stanowiła więcej niż połowę oddanych głosów (bezwzględna większość)”.

A więc rozgraniczenie tych 2 pojęć jest bardzo wyraźne i nie budzące wątpliwości. Z drugiej strony, ze względów praktycznych, należałoby tak interpretować przepisy rozporządzenia o zespołach adwokackich, żeby zapewnić podejmowanie uchwał jakąś sensowną liczbą głosów, tak by za uchwałą wypowiedziała się przynajmniej znaczna procentowo liczba członków zespołu. Albowiem nawet w razie stosowania bezwzględnej większości — uchwały mogłyby być podejmowane głosami 1/3 ogólnej liczby członków.

Przykład. W zespole liczącym 24 członków odbywa się wybór kierownika. Z przyczyn usprawiedliwionych (choroby, wyjazdy służbowe) nie przybyło na zebranie 8 członków. Zebranie jest zdolne do podejmowania uchwał, albowiem obecnych jest 16 osób, czyli 2/3 ogółu członków. Jeśli stosować zasadę bezwzględnej większości, to do wyboru kierownika wystarczy 9 głosów (połowa obecnych + 1 głos). Faktycznie zatem kierownik zostałby wybrany głosami 1/3 członków zespołu. Nie jest to dużo, ale w każdym razie stanowi to pewne rozsądne minimum.

Przy stosowaniu zasady zwykłej większości należy uznać za wybranego na kierownika tego kandydata, który otrzymał w głosowaniu największą liczbę głosów. A więc jeśli w podanym wyżej przykładowo

24-osobowym zespole, na odbywającym się zebraniu z udziałem 16 osób, 3 kontrkandydaci oddali kartki puste, 1 kandydat otrzymał 5 głosów, a pozostali dwaj po 4 głosy, to za wybranego należałoby uznać kandydata, za którym wypowiedziało się 5 głosów (21% ogólnej liczby członków zespołu), a przeciwko któremu — pośrednio — wypowiedziało się 8 głosów (oddanych na kontrkandydatów). Takiego stanu rzeczy nie można uznać za zadowalający, jednakże wyraźny tekst rozporządzenia utrudnia inną interpretację.

W tej sytuacji wydaje mi się, że jedynie nowelizacja § 10 rozporządzenia może doprowadzić do zmiany obecnego niewłaściwego stanu rzeczy. Nowelizacja ta powinna zastąpić wyrazy „zwykłą większością głosów” wyrazami „bezwzględną większością głosów”.

Trzeba dodać, że Rada Adwokacka w Warszawie na posiedzeniu w dn. 4.VI.1958 r. uchwaliła instrukcję w sprawie trybu wyboru kierownika zespołu adwokackiego. Instrukcja ta stwierdza, że uchwały w sprawie wyboru kierownika wymagają zwykłej większości głosów obecnych na zebraniu, lecz jednocześnie dodaje, że jeżeli w pierwszym głosowaniu żaden z kandydatów nie osiągnął większości głosów, to przewodniczący zebrania zarządza drugie, a w razie potrzeby trzecie głosowanie. Wprawdzie w myśl § 10 ust. 3 rozporządzenia w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego, jednakże przepis ten nie ma zastosowania w wypadku głosowania tajnego, a wybory kierownika odbywają się właśnie w tym trybie.

3. Uzasadnienie uchwał. Wprawdzie żaden przepis u. o. u. a. ani też rozporządzenia nie przewiduje obowiązku uzasadnienia uchwał powziętych na zebraniu zespołu, jednakże uzasadnienie takie może okazać się konieczne po to, by umożliwić w toku instancji kontrolę słuszności uchwały. Dotyczy to w szczególności uchwał wymienionych w § 9 ust. 1 lit. d, g, h.

Wobec braku w tym względzie przepisów, jak również braku uchwał NRA, możliwe są następujące rozwiązania: albo zespół, podejmując uchwałę, sporządza od razu krótkie uzasadnienie, albo też — w razie złożenia odwołania lub zakwestionowania uchwały przez dziekana rady adwokackiej (§ 11 ust. 3) — kierownik zespołu sporządza uzasadnienie na podstawie wyników dyskusji przeprowadzonej na zebraniu zespołu, na którym podjęto zaskarżoną uchwałę. Przy tym ostatnim systemie odpadłaby potrzeba sporządzania uzasadnienia uchwał, które przez nikogo nie zostały zaskarżone (por. wyżej cytowany artykuł W. Żywickiego, „Palestra”, nr 12/1958, str. 9).

Wydział Wykonawczy NRA w uchwale z dnia 14.II.1958 r. („Palestra” nr 5—6/1958, str. 93) wyjaśnił, że „brak uzasadnienia prawnego i faktycznego w uchwale zespołu adwokackiego nie stanowi sam przez się podstawy do uchylenia uchwały, natomiast rada adwokacka może zażądać od zespołu adwokackiego takiego uzasadnienia”.

4. Wykonalność uchwał zebrania zespołu. Uchwały zespołu adwokackiego są wykonalne dopiero po uprawomocnieniu się. Tę zasadę potwierdziła uchwała W.W. NRA z dnia 24.X.1958 r. („Palestra” nr 1/1959, str. 90), w której uzasadnieniu czytamy, co następuje:

„Taka »natychmiastowa wykonalność« jest sprzeczna z zasadami cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zespołów adwokackich. Jeżeli bowiem od uchwały zespołu przysługuje każdemu członkowi zespołu odwołanie, jeżeli ponadto rada adwokacka ma prawo na wniosek dziekana rady zmienić lub uchylić uchwałę zespołu, jeśli dziekan podda tę sprawę pod obrady rady adwokackiej w terminie 14 dni od przesłania właściwego protokołu (§ 11 i 12 rozp.), to uchwała zespołu mogłaby być wykonana przed upływem terminu uprawomocnienia się tylko wtedy, gdyby prawo możliwość taką przewidywało. Ani ustawa o ustroju adwokatury, ani rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie zespołów adwokackich nie przewiduje, aby nieprawomocna uchwała zespołu w jakimkolwiek wypadku mogła być wykonana.

II. Zaskarżanie uchwał zebrania zespołu do rady adwokackiej

1. Osoby legitymowane do wnoszenia odwołań. Od uchwał zebrania zespołu przysługuje odwołanie do rady adwokackiej:

- a) każdemu członkowi zespołu,
- b) osobie ubiegającej się o przyjęcie do zespołu — co do uchwały odmawiającej przyjęcia.

Ze sformułowania przepisu § 11 ust. 1 rozporządzenia, że odwołanie przysługuje „każdemu członkowi zespołu”, a w sprawie odmowy przyjęcia do zespołu — „również ubiegającemu się o przyjęcie”, wynika, że każdą uchwałę zebrania zespołu może zaskarżyć każdy członek zespołu, chociażby uchwała ta nie dotyczyła bezpośrednio jego osoby. W szczególności każdy członek zespołu może składać odwołanie od uchwał zebrania zespołu w sprawach wyboru i odwołania kierownika i jego zastępcy, preliminarza budżetowego zespołu, zmiany składu osobowego

lub lokalu zespołu, rozwiązania zespołu. Trudno byłoby, stosując analogię do art. 25 u. o u.a. przyjąć, że odwołanie przysługuje tylko temu członkowi zespołu, który jest bezpośrednio zainteresowany uchwałą zebrania zespołu. Przeciwno takiej interpretacji przemawia, poza brzmieniem § 11 ust. 1 rozporządzenia, również fakt, że uchwały zespołu z reguły nie dotyczą poszczególnych członków zespołu, lecz zespołu jako całości, a uchwały typu „osobistego” ograniczają się zwykle do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia nowych członków zespołu, a więc osób będących jeszcze poza zespołem. Gdyby zatem stosować interpretację, że odwołanie przysługuje tylko temu członkowi zespołu, który jest bezpośrednio zainteresowany, to prawo do odwołania byłoby w gruncie rzeczy nierealne.

Natomiast aplikant adwokacki przydzielony do zespołu nie ma prawa wnoszenia odwołania nawet w sprawie bezpośrednio go dotyczącej, gdyż nie jest członkiem zespołu (§ 1 ust. 2 rozp.).

2. Podstawy zaskarżania. Podstawą odwołania od uchwały zebrania zespołu mogą być zarzuty formalne lub merytoryczne.

Zarzuty formalne będą zwykle ograniczać się do kwestii nieprawidłowego zwołania i odbycia zebrania (np. o terminie i porządku obrad nie zawiadomiono wszystkich członków zespołu; podjęto uchwałę mimo braku quorum; uchwałę przewidzianą w § 10 ust. 2 rozp. powzięto zwykłą większością głosów; wybory przeprowadzono w głosowaniu jawnym itp.). Tego rodzaju zarzuty powinny być przez radę adwokacką bardzo starannie zbadane, przy czym w razie ujawnienia usterek formalnych zaskarżona uchwała powinna być uchylona.

Zarzuty merytoryczne powinny być uwzględniane tylko w szczególnie uzasadnionych okolicznościach. Zespół adwokacki stanowi samodzielną jednostkę organizacyjną adwokatury, decydującą o swoich sprawach większością głosów członków zespołu. Sądzić należy, że jedynie w sporadycznych i rażących wypadkach rada adwokacka powinna zmieniać prawidłowo powzięte uchwały zebrania zespołu. Jako przykład można podać uchwały w sprawie preliminarza budżetowego, jeśli zebranie zespołu, wbrew sprzeciwowi części członków, ustaliło koszty administracyjne nadmiernie wygórowane i nie odpowiadające faktycznym potrzebom. Również wymagać będzie ingerencji rady adwokackiej nieuzasadniona odmowa przyjęcia do zespołu adwokata chcącego przejść do pracy zespołowej lub też powzięcia bez dostatecznych podstaw uchwały o rozwiązaniu zespołu itp.

Najwięcej odwołań od uchwał zebrań zespołu wpływa ze strony osób ubiegających się o przyjęcie do zespołu. W tej materii W.W. NRA podjął szereg uchwał, w których wyjaśnił, co następuje:

a) „Adwokat nie może być zmuszony do wykonywania praktyki adwokackiej indywidualnie, skoro praktykę zamierza wykonywać w zespole adwokackim. Jeżeli istniejący zespół adwokacki bezzasadnie odmawia przyjęcia nowego członka, rada adwokacka (...) jest uprawniona i obowiązana do ingerencji oraz ewentualnej zmiany odmownej decyzji zespołu adwokackiego” („Palestra” nr 2/1958, str. 97);

b) „Organa adwokatury powinny szanować zasadę dobrowolności w kwestii składu osobowego zespołów, jednakże zasada ta musi ulec ograniczeniu wtedy, gdy sprzeciwia się ogólnej linii wytycznej przyświecającej pracy zespołowej. Wytyczną tą musi być ułatwienie adwokatom, którzy chcą pracować w zespołach adwokackich, wstępowanie do zespołu, a stanowisko przeciwne mogłoby być uzasadnione tylko zupełnie szczególnymi względami”. („Palestra” nr 10—11/1958, str. 90);

c) „Nie ma (...) żadnego powodu do narzucania zespołowi wbrew jego woli nowego członka zespołu, którego zachowanie się i cechy osobiste mogą podważyć harmonijną współpracę i koleżeńską atmosferę w pracy zespołowej”. („Palestra” nr 2/1958, str. 98);

d) „(...) nie ma żadnej podstawy prawnej do narzucania zespołowi wbrew jego woli nowego członka, zwłaszcza wobec zadrażnienia spowodowanego aktem oskarżenia (...) przeciwko 3 członkom zespołu, co wyłącza możliwość harmonijnej współpracy i koleżeńskiej atmosfery niezbędnej w pracy zespołowej”. („Palestra” nr 2/1958, str. 100 oraz „Palestra” nr 4/1959, str. 87).

3. Uchwały, od których nie przysługuje odwołanie. W braku przepisu wprowadzającego wyjątek od zasady ustalonej w § 11 ust. 1 rozporządzenia można by przyjąć, że od uchwały zebrania zespołu, rozstrzygającej odwołanie od zarządzeń kierownika zespołu, przysługuje dalsze odwołanie do rady adwokackiej oraz ewentualne dalsze odwołanie do NRA. W ten sposób istniałyby 4 instancje: kierownik zespołu, zebranie zespołu, rada adwokacka i Naczelna Rada Adwokacka (por. artykuł W. Żywickiego: Nowelizacja przepisów o zespołach adwokackich, ogłoszony w „Palestrze” nr 12/1958, str. 718).

Jednakże tego rodzaju interpretacja prowadziłaby do niewłaściwych wniosków, że w sprawach bardziej istotnych, w których podejmuje się uchwały zebrania zespołu, istnieją 3 instancje (zebranie zespołu, rada adwokacka i NRA), a w sprawach zupełnie błażych, których dotyczą zarządzenia kierownika zespołu, istnieją aż 4 instancje.

Wydaje się słuszną teza, że rozporządzenie przewiduje 2 tryby instancyjne:

1) w sprawach rozstrzyganych przez kierownika zespołu — droga odwołania do zebrania zespołu, którego uchwały są ostateczne;

2) w sprawach rozstrzyganych przez zebranie zespołu w I instancji — droga odwołania do rady adwokackiej, a następnie do NRA. Uchwały więc zebrania zespołu, o których mowa w § 11 rozp., to wszelkie uchwały podjęte przez zespół z wyjątkiem uchwał rozstrzygających odwołania od zarządzeń kierownika (§ 9 ust. 1 lit. d rozp.).

Ta ostatnia interpretacja wydaje się bardziej logiczna i odpowiadająca potrzebom praktyki. W sprawie tej jednak brak jest dotychczas wyjaśnienia przez NRA istniejących wątpliwości.

4. Termin i tryb wnoszenia odwołań. Termin do wniesienia odwołania wynosi dni 14 i liczy się:

- a) dla członka zespołu — od daty podjęcia przez zespół uchwały (bez względu na to, czy odwołujący był obecny na zebraniu zespołu),
- b) dla osoby zainteresowanej nie będącej członkiem zespołu — od daty zawiadomienia jej przez kierownika zespołu o treści uchwały. Za osobę zainteresowaną nie będącą członkiem zespołu, której przysługuje prawo odwołania, należy uznać tylko osobę ubiegającą się o przyjęcie do zespołu (§ 11 ust. 1 rozp.), gdyż innym osobom bezpośrednio zainteresowanym nie przysługuje prawo zaskarżania uchwał (np. aplikantowi przydzielonemu do zespołu lub pracownikowi zespołu). Zawiadomienie osoby zainteresowanej nie będącej członkiem zespołu następuje na piśmie (za dowodem doręczenia) lub ustnie. W tym ostatnim wypadku kierownik zespołu powinien otrzymać podpisane przez osobę zainteresowaną oświadczenie, że zapoznała się z treścią uchwały.

Odwołanie powinno być złożone na piśmie w zespole adwokackim, który odwołanie wraz z odpowiednimi aktami przesyła do rozstrzygnięcia radzie adwokackiej.

5. Uprawnienia dziekana. W ciągu 14 dni od otrzymania przez radę adwokacką protokołu obrad zebrania zespołu dziekan rady może poddać sprawę będącą przedmiotem uchwały rozpoznaniu przez radę adwokacką. Dziekan wyraża swą decyzję w formie odpowiedniej dekretacji bądź zarządzenia. Wówczas, mimo braku odwołania ze strony członków zespołu lub też osób ubiegających się o przyjęcie do zespołu, sprawa jest rozpoznawana przez radę adwokacką.

Jest rzeczą konieczną, aby rada adwokacka możliwie niezwłocznie zawiadamiała zespół adwokacki, że dziekan skorzystał z uprawnień zastrzeżonych w § 11 ust. 3 rozp. i że w związku z tym uchwała zespołu nie stała się prawomocna i nie może być wykonana.

III. Kontrola instancyjna sprawowana przez NRA

1. Osoby uprawnione do wnoszenia odwołań. Uchwała rady adwokackiej, która zatwierdza, zmienia lub uchyla zaskarżoną uchwałę zebrania zespołu, ulega zaskarżeniu na zasadach ogólnych, tj. do NRA, przy odpowiednim zastosowaniu art. 25 u. o u.a. — z tą tylko zmianą, że za osobę zainteresowaną w rozumieniu tego przepisu uważa się także zespół adwokacki.

Istnieje zatem zasadnicza różnica co do kręgu osób uprawnionych do zaskarżania uchwały zebrania zespołu i uchwały rady adwokackiej rozpatrującej sprawę w II instancji. Mianowicie od uchwały zebrania zespołu przysługuje odwołanie każdemu członkowi zespołu (choćby sprawa bezpośrednio go nie dotyczyła) oraz osobie ubiegającej się o przyjęcie do zespołu (w wypadku odmowy przyjęcia). Nadto dziekan rady adwokackiej może spowodować rozpatrzenie uchwały zespołu przez radę adwokacką. Natomiast uchwały rady adwokackiej może zaskarżyć do NRA albo zespół adwokacki, albo ten członek zespołu, którego sprawa dotyczy bezpośrednio (np. członek zespołu, który prosi o skrócenie mu okresu wypowiedzenia członkostwa w zespole).

Jeżeli zatem członek zespołu adwokat X odwołał się od uchwały zespołu w sprawie preliminarza budżetowego lub rozwiązania zespołu, a rada adwokacka zatwierdziła zaskarżoną uchwałę, to temuż adwokatowi X nie będzie przysługiwało dalsze odwołanie do NRA, gdyż uchwała zespołu dotyczy nie tylko jego osoby, lecz wszystkich członków zespołu. Jest to uchwała natury ogólnej, wobec czego adwokat X nie jest legitymowany do zaskarżenia uchwały rady w trybie art. 25 u. o u.a.

Natomiast osobą legitymowaną do wnoszenia odwołania od uchwały rady adwokackiej będzie również ten, kto nie jest członkiem zespołu, jeżeli jednak uchwała dotyczy bezpośrednio jego praw (np. adwokat ubiegający się o przyjęcie do zespołu).

2. Składanie odwołań przez zespół. Rozporządzenie nie wyjaśnia, do czyjej kompetencji należy wnoszenie odwołań w imieniu

zespołu: czy potrzebna jest w tym względzie uchwała zebrania zespołu, czy też wystarczy decyzja kierownika zespołu.

Rozporządzenie, wyliczając kompetencje zebrania zespołu, nie wymienia wśród nich sprawy wnoszenia odwołań w trybie § 12 ust. 2. Mając powyższe na względzie oraz wychodząc z założenia, że wszystkie sprawy nie zaliczone wyraźnie do kompetencji zebrania zespołu należą do zakresu działania kierownika zespołu, należy przyjąć, że kierownik zespołu ma prawo wnieść odwołanie do NRA bez potrzeby uzyskiwania na to zgody zebrania zespołu. Gdyby zebranie zespołu było przeciwnie wniesieniu odwołania, zawsze może — w ramach kontroli działalności kierownika zespołu — zlecić mu cofnięcie złożonego odwołania.